

РЕШЕНИЕ

№ 6276

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4134** по описа за **2021** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от полицейски орган при 02 РПУ-СДВР, С., [улица], чрез процесуален представител юрисконсулт Г., срещу Решение 17.03.2021г. по н.а.х.д. № 11703/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение,103 състав, с което е отменена негова Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2654/02.09.2020 г. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че от първоинстанционния съд необосновано е прието, че в заповедта липсват мотиви и описание на фактическата обстановка, както и че непосочването на доказателства за извършено престъпление затруднява организирането на защита на задържаното лице. Твърди се, че са налице достатъчно данни, които да обосноват налагането на принудителната административна мярка /ПАМ/. Моли съда да отмени обжалваното решение като постанови друго, с което изцяло да потвърди Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2654/02.09.2020 г. Претендират се разносики за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява.

Ответникът, Б. С. Д., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната

жалба.

Административен съд София-град, V-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Касационният съд, съгласно чл. 218, ал. 1 АПК, е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отменил процесната заповед за задържане. За да постанови решението си, съдът се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е незаконосъобразно издадена, в противоречие с материалноправните разпоредби. Първоинстанционният съд е приел, че оспорената заповед е издадена в нарушение на нормативно установените изисквания за нейното съдържание, тъй като в същата не са посочени необходимите данни, въз основа на които да може да бъде наложена принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на Б. Д.. СРС е приел, че обжалваната заповед не отговаря на изискванията за форма на административни акт, тъй като не съдържа посочване на фактическото основание за задържането на Б. Д., поради което и същият не е разбрал за какво е задържан, с оглед на което и заповедта се явява немотивирана, като липсата на изискуемите от закона реквизити в същата, представлява съществено нарушение на административно производствените правила, което води до незаконосъобразността ѝ и я отменил с процесното решение.

Така постановеното решение е правилно. В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи формирани от въззивния съд се споделят напълно от настоящата инстанция. Районният съд правилно е приел, че в акта е посочено единствено правното основание за задържане на лицето, но липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. Това води до невъзможност за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК. В процесната заповед не е посочено фактическото основание за нейното издаване. Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административния орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са

конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл. 207, ал. 1, вр.чл. 211, ал. 1 от НПК, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. При налагане на принудителна административна мярка по ЗМВР, както в случая – задържане до 24 часа е необходимо наличието само на данни за извършено престъпление, които може да не са достатъчни за образуване на наказателно производство. конкретния случай обаче, в обжалваната заповед като фактическо основание за задържане на Б. Д. само формално е посочено – нарушаване на обществения ред. В случая не е ясно защо е задържано лицето, има ли достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено. В разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е посочено, че правомощието за задържане на лице е при данни за извършено престъпление, а не се предвижда превантивно задържане за извършване на проверка за това извършено ли е или не такова. На следващо място заповедта е постановена в несъответствие с целта на закона. Задържането на жалбоподателя е извършено в нарушение на принципа за съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, § 1, б. "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай задържането не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена и няма данни да се е укривало, с което да е осуетило явяването си пред компетентните органи, още повече, че е представил/съдействал доброволно за установяване на относими факти за това има или няма основание за ангажиране на наказателната му отговорност. По делото не е установено със задържането на Д. да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Няма данни също така за опасност от укриване на лицето. Със задържането на жалбоподателя са засегнати правата и законните му интереси в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава актът. Целта на закона с налагането на посочената ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършено престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършено престъпление, да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на полицейската

проверка, който резултат очевидно не е бил преследвано в конкретния случай.
По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд-София-град, V-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.03.2021г. по н.а.х.д. № 11703/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение,103 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: